

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Agro Choceň, a. s.**, se sídlem Na Bílé 254, Choceň, zastoupen JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem Kostelní náměstí 233/1, Litoměřice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 29. 8. 2016, č. j. 52 Af 1/2016 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Platebním výměrem Finančního úřadu ve Vysokém Mýtě ze dne 10. 2. 2004 byla žalobci za rok 2004 vyměřena daň z nemovitostí ve výši 416 174 Kč. Dne 31. 12. 2014 podal žalobce návrh na povolení obnovy řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Při kontrole daňového přiznání za rok 1993, které učinil dne 1. 10. 2014, totiž zjistil, že správce daně při stanovení daně z nemovitostí za rok 2004 vycházel z nesprávných údajů. Jeden z pozemků žalobce vůbec nevlastnil, u dalšího pak správce daně vycházel z nesprávné výměry.

[2] Finanční úřad pro Pardubický kraj, územní pracoviště ve Vysokém Mýtě (dále jen „správní orgán prvního stupně“), řízení o návrhu žalobce na povolení obnovy řízení zastavil rozhodnutím ze dne 29. 5. 2015, č. j. 949180/15/2810-00460-601204. Uplynula totiž lhůta pro stanovení daně, takže obnovu řízení nelze ani povolit, ani nařídit [§ 106 odst. 1

písm. e) ve spojení s § 119 odst. 4 daňového řádu]. Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 11. 2015, č. j. 36314/15/5100-31462-809436.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[4] Podle krajského soudu uplynula objektivní lhůta pro stanovení daně z nemovitostí za rok 2004 dne 31. 12. 2007 (§ 47 odst. 1 a 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve spojení s § 264 daňového řádu). Podání návrhu na obnovu řízení je přitom limitováno právě zmíněnou tříletou objektivní lhůtou, nikoliv lhůtou desetiletou. Žalobce přitom podal návrh na obnovu řízení teprve 31. 12. 2014, a tedy po uplynutí objektivní lhůty. Obnova řízení proto nemohla být ani povolena, ani nařízena z moci úřední.

[5] Z důvodu uplynutí objektivní lhůty nebylo nutné zkoumat běh šestiměsíční subjektivní lhůty (§ 118 odst. 2 daňového řádu), ani důvody, pro které žalobce požadoval řízení obnovit. Nad rámec odůvodnění však krajský soud uvedl, že návrh na obnovu řízení byl podán po uplynutí subjektivní lhůty. Žalobce se totiž o skutečnostech v návrhu namítaných podle vlastního tvrzení dozvěděl již 26. 4. 2012, tedy dvacet měsíců před podáním návrhu. Žalobcem tvrzené skutečnosti byly nadto patrné z katastru nemovitostí, v jejich uplatnění v původním řízení proto žalobci nic nebránilo a nemohly by vést k povolení obnovy řízení.

[6] Žalobce rovněž namítal, že platební výměr z roku 1993, který sloužil jako podkladové rozhodnutí pro následující zdaňovací období, byl nicotným rozhodnutím, protože daňové přiznání za rok 1993 a platební výměr nebyly podepsány. Krajský soud však uvedl, že projednávaná věc se týkala platebního výměru za rok 2004, a proto nemohly být pro obnovu řízení relevantní námitky ve vztahu k rozhodnutí jinému. Pouhá absence podpisu navíc nicotnost rozhodnutí nezakládá, tím spíše ji nemůže založit absence podpisu na daňovém přiznání.

III.

[7] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Podle stěžovatele je nesprávný závěr krajského soudu, podle něhož na obnovu řízení z moci úřední není právní nárok, a proto nejsou dotčena subjektivní práva a nařízení obnovy řízení se nelze domáhat. Pokud totiž správce daně zjistí z vlastní činnosti, že jsou splněny podmínky pro postup podle § 117 daňového řádu, musí obnovu nařídit nehledě na to, zda byl podán návrh. Pokud má správce daně tuto povinnost, na straně daňového subjektu se jedná o právní nárok, a tedy i veřejné subjektivní právo, aby správce daně správně zjistil a stanovil daň. Návrh na povolení obnovy řízení stěžovatel podal v rámci objektivní lhůty. Ta je totiž stanovena § 148 daňového řádu, a je tedy desetiletá.

pokračování

[9] Stěžovatel dále polemizuje se závěrem krajského soudu, podle něhož skutečnosti patrné z katastru nemovitostí nemohou být považovány za skutečnosti, které by mohly vést k povolení obnovy řízení. Neztotožňuje se rovněž se závěry krajského soudu ohledně nicotnosti platebního výměru z roku 1993. Nepodepsané daňové přiznání totiž bylo nezpůsobilým podáním, na jehož základě nemohl být vydán platební výměr. Absence podpisu na platebním výměru pak svědčí o absenci projevu vůle k jeho vydání. Posouzení této otázky je přitom relevantní, neboť bylo podkladovým rozhodnutím pro vydání platebního výměru za rok 2004.

IV.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v dané věci uplynula objektivní lhůta pro povolení i nařízení obnovy řízení. Ta je podle § 148 odst. 1 daňového řádu tříletá. Může být sice prodlužována, a to až do maximální délky deseti let (§ 148 odst. 5 daňového řádu), nicméně v projednávaném případě nenastaly žádné zákonem předvídané skutečnosti, které by běh lhůty prodlužovaly. Ve zbytku žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud předně poznamenává, že stěžovatelova argumentace se týká pouze právního posouzení provedeného krajským soudem, tedy důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ačkoliv uvedl, že kasační stížnost podává i z důvodu nepřezkoumatelnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Kasační stížnost však žádné námitky týkající se nepřezkoumatelnosti rozsudku neobsahuje a Nejvyšší správní soud neshledal ani sám nepřezkoumatelnost, k níž by přihlédl z úřední povinnosti v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. Rozsudek krajského soudu tudíž soud dále přezkoumal pouze optikou § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[14] Stěžejní otázkou v dané věci je, zda uplynula objektivní lhůta pro stanovení daně (§ 119 odst. 4 daňového řádu). Po uplynutí lhůty pro stanovení daně totiž nelze obnovu řízení ani *povolit* na základě návrhu, ani *nařídit* z moci úřední – daňový subjekt i správce daně jsou tudíž omezeni stejnou objektivní lhůtou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015, č. j. 10 Afs 174/2014 - 39). Pokud uplyne objektivní lhůta, je rovněž nepodstatné, zda uplynula také subjektivní lhůta k podání návrhu na obnovu řízení podle § 118 odst. 2 daňového řádu.

[15] Z judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou krajský soud přiléhavě odkazuje, vyplývá, že objektivní lhůta pro vyměření daně, a tedy i pro podání návrhu na

obnovu řízení, resp. nařízení obnovy řízení, byla v rozhodné době tříletá (§ 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků). Lhůta může být prodlužována na základě zákonem předvídaných skutečností, a to nejvýše na dobu deseti let (§ 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků). Pokud však takové skutečnosti nenastanou, „základní“ délka objektivní lhůty činí pouze tři roky, nikoliv deset let, jak uvádí stěžovatel (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2008, č. j. 7 Afs 28/2008 - 51, publ. pod č. 2591/2012 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 7 Afs 20/2007 - 73, publ. pod č. 2055/2010 Sb. NSS).

[16] Stěžovatelovo tvrzení, že objektivní lhůta pro povolení či nařízení obnovy řízení je bez dalšího desetiletá, je proto mylné. Krajský soud správně uzavřel, že tříletá lhůta pro stanovení daně z nemovitostí za rok 2004 uplynula dne 31. 12. 2007. Stěžovatel přitom podal návrh na obnovu řízení dne 31. 12. 2014, tedy zjevně po uplynutí této objektivní lhůty. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje, neboť ze správního spisu nevyplývá, že by došlo k přerušení této lhůty, a stěžovatel žádné takové skutečnosti ani netvrdil. Po uplynutí objektivní lhůty již nemohlo dojít ani k nařízení obnovy řízení z moci úřední, neboť, jak bylo uvedeno, tato lhůta se vztahuje i na postup správce daně z moci úřední. Posouzení krajského soudu je tudíž v souladu se zákonem a správní orgány v dané věci postupovaly správným způsobem. Polemiku o tom, zda je na nařízení obnovy řízení právní nárok či nikoliv, považuje Nejvyšší správní soud v takovém případě za nadbytečnou.

[17] V důsledku uplynutí objektivní lhůty nemohlo vůbec dojít k věcnému přezkumu návrhu na obnovu řízení. K posouzení skutečností obsažených v návrhu na povolení obnovy řízení a otázce nicotnosti platebního výměru z roku 1993 se tak krajský soud vyjadřoval toliko nad rámec vlastního odůvodnění. Posouzení těchto otázek nicméně nemá žádný vliv na výsledek tohoto řízení, Nejvyšší správní soud proto považuje za nadbytečné se k nim vyjadřovat.

[18] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[19] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2017

Mgr. David Hipšr

pokračování

7 Afs 245/2016 - 36

předseda senátu